

mar naporno pripogibanje k tlom! Radostna pesem se razlega, vesela in enakovredna je njena melodija, ki jo spremlja vesel smeh in šaljiv dovtip. Rada so vesela naša dekleta in cimerikavosti ne marajo. Za njimi pa hodi gospodar, tehtajoč težko snopje, motreč ga s pogledom, ljubečim in božajočim, pogledom, polnim sreče in zadovoljstva. Že računa v mislih, koliko mu bo klasje nasulo zrnja, ali bo zadostovalo za prehrano družine, ali bo še ostalo za prodajo! Veselje in radost mu sijeta z obraza ob pogledu na dolgo vrsto težkega snopja, veselega obraza in radostnega srca ga vozi domov v stogove. To je praznik zanj in njegovo družino, praznik, ki je poln sreče in blaženosti. Zdaj ve, da njegov trud in napor nista bila zaman; zdaj s hvaležnostjo v srcu občuti, da je njegovo delo bilo deležno blagoslova od zgoraj.

Ce pa se ga poloti malodušnost vsled težav in skrbi, ki ga tarejo, se zateče v gozd, da v njegovem objemu pozabi na trud in trpljenje, da si v njegovem hladu in miru ohladi pekočo duševno bol. Vrhovi dreves šelestijo tiho in tajnostno, šepetajo mu skrivnostno pesem, ki jo v svojih zvestih ljubeznih do zemlje domače in rodnega doma razume samo on. V logu mu slavec drobi srebrnočisto pesem, pesem ljubezni do božjega stvarstva.

Zemlja slovenska! Čeprav bi te vse drugo zapustilo, naš kmet te zapustil ne bo nikoli. Dokler ti on ostane zvest, dokler se te on oklepa z vdano ljubeznijo v srcu, dokler te on vdano in zvesto obdeluje, nam ni treba obupati na poti skozi današnje dni. Odprta so nam vrata v lepšo bodočnost, nam in vsemu našemu narodu.

*

Sv. Jakob v Slov. goricah. Naš domači pevski zbor priredi v nedeljo dne 21. julija igro: »Zakleti grač«, zgodovinska igra iz 16. stol. s petjem. Igra se vrši v uti g. Dom. Peklarja. Začetek ob treh popoldne. Posebnih vabil vsled

zaposlenosti ne bomo pošiljali in zato vse sosedje in domačine tem potom prijazno vabimo!

Laporje. Prihodnjo nedeljo dne 21. t. m. vsi k nam! Saj že veste, da bo popoldne ob treh na prostem veličastna vprizoritev igre »Miklova Zala«, ali Turki v Rožni dolini, katero je pred kratkem spisal g. bogoslovec Petančič. Cela fara se je združila in izbrala iz sebe točno 100 nastopajočih oseb. Prostor je pred cerkvi kot lani pri »Izgubljenem sinu«. Vsebinska je tako lepa, da gane najtrše srce. Narodne noše, konji, resnično oblečena turška vojska, prava bitka, povratek uboge Zalike iz ujetništva in nebroj drugih izrednosti. Pred igro je govor in petje, na predvečer kres. Zanimanje je velikansko. Daleč naokrog je vse razgibano v tem smislu, da pridejo na to našo veliko narodno proslavo. Tako tem potom še enkrat lepo vabimo prav vse: Marijine družbe, podmladke, narodna društva, gasilce, dijače, pač vse. Pokažite z obiskom zavednost in si oglejte strumnost naših ljudi. Glede mest je letos dobro preskrbljeno. Vsak bo lahko vse videl, le to prosimo, da pridete pravočasno, da ne bo prevelike zakasnitve. Končno še opozarjamo na to izrednost, da bomo vsi igrali, tudi gledalci. Kako bo to, pa pridite pogledat! Le čujte začetek, kaj govorijo fantje, ko prijezdijo v narodnih nošah: »Mi bomo igro igrali,

ki o Miklovi govorila bo Zala. Igrali jo bomo zato, da pradedje slovenski čast in hvalo dobo. In z Zalo bomo Marijo prosili, naj tudi nam pomočnica bo v sili.« Prav gotovo na svidenje! Če bo pa deževje, se prenese na 28. julija!

Prihova. Naša prihovska mladina se je zopet izkazala kot vrla igralska moč ob pobožno resni igri »Goslarica naše ljube Gospe«. Igrale so jo v nedeljo dne 7. t. m. večinoma dekleta tukajšnje Marijine družbe pod spretno režijo vrle šolske upraviteljice gđe. Bajčeve. Da bi vi videli, kako je to gladko šlo. Kakor bi bile vsaki dan na odru, pa so bile le vsaki dan na polju. Katera je bila najboljša, ali Micika, ali obe Tereziki, ali mala Polegek Mimica, ali ali! Vse so se vrlo dobro odrezale. Udeležba je bila velika, vstopnina pa nizka.

Sv. Andraž pri Velenju. Katoliško prosvetno društvo ponovi v nedeljo dne 21. julija, ob 3. uri popoldne v društveni dvorani dve igri in sicer: »Davek na samce« in »Ne kliči vraga«, prva v treh dejanjih, druga šaljivka v enem dejanju. Vljudno vabljeni so naši pristaši na prosvetnem polju, ker bodite prepričani, da boste preživeli med nami par uric dobre volje in poštene zabave. Vstopnina nizka. Torej, sosedje kakor domačini, uljudno vabljeni!

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Miklavž pri Ormožu. Tukaj je umrl v Gospodu po daljšem bolehanju Anton Janežič, kmet in cerkveni ključar pri Sv. Miklavžu pri Ormožu. Rajni je bil brat mariborskega stolnega kanonika g. Rudolfa Janežiča. Blagemu rajnemu sretila večna luč, preostalom naše iskreno sožalje!

Stari trg pri Slovenjgradcu. Smrt vzglednega mladenčca. V banovinski mlekarški šoli v Škofji Loki je smrtno ponesrečil vrl mladenič Avgust Konečnik iz Gmajne. Pokojni Avgust je bil mlekarški praktikant v Mlekarški zadrugi v Slovenjgradcu. Lansko jesen je šel

v mlekarško šolo, da se v mlekarstvu izpopolni ter dobi vso potrebno znanje, ki se rabi pri mlekarstvu. Na Vidov dan, to je zadnji dan šole, se je šel kopat v Soro malo pred izlivom iste v Savo. Pognal se je parkrat v tolmun, ki se nahaja med skalovjem. Pri tretjem skoku pa ga ni bilo več na izpregled. Pokojni Konečnik je bil šele v 26 letu starosti. Bil je zelo dober, ljubezniv, značajan, varčen, vzgleden in podjeten fant. Zelo je ljubil svojo sestro in brate, a materi je bil skrben in do skrajnosti vdan. Svojega očeta je izgubil točno isti dan pred 13 leti, to je na dan njegove tragične

sredno potem, ko izleže jajca, jajca pa hranijo v temperaturi do 80 stopinj. Mladiči se izvalijo v marcu. Od 100 jajc dobe povprečno 90 mladičev. polovica jih je pa samice, ki niso uporabne in jih ne redijo dalje. Samo samci pojejo. Takšen pevec živi samo 4 do 5 tednov, nakar ga je treba nadomestiti z novim.

Najhujši mraz, ki ga prenese življenje.

273 stopinj pod ničlo je temperatura, ob kateri umre brezpogojno vsako življenje, ker ne hajo delovati molekuli, to so mala bitja, ki sestavljajo vsako živo telo. V prostoru s to nizko temperaturo učinkuje n. pr. ledena sveča kakor žareče železo,

varni grisly-medvedi so odhacali z vso naglico, kakor hitro se je prikazal puma.

V obcestnem taborišču, v bližini gore Waschburn, v jeseni leta 1904, so se stalno sprehajali medvedi pred šotorom, v katerem je bila kuhinja. Bili so tamkaj tudi pume. Malodane vsak večer, kakor hitro se je stemnilo, je prikorakal mimo tabora kak starejši stric. Pri pogledu na pumo so medvedi zarjuli iz polnih grl in so se razkadili na vse strani.

Kar se tiče boja med pumo in grisly-medvedom, je še vedno sporno vprašanje, kako, zakaj in v čem tiči prednost pume.

Poročila o dejanjih pume, kakor jih pripoveduje sneg, so izredno napeta ter žalostna. Kako se plazi puma v bližino plena, se privleče do nasoka in skoči na ravnem čr 6 m na dolgo, se čuje neverjetno, a je čista istina.

Gruber je zasledoval sled napol razvitega pume, ki je preganjal velikega losa. Zadel je na mesto, kjer je popadel puma plen. Nekaj deset metrov daleč je visela zver na bežečem telesu rogatega velikana, ki je zadel slučajno na pobegu

ob vejo smreke in vrgel na ta način raz sebe krvoloka. Telo odvrženega pume je zapustilo v snegu dober čevljev globok utis. Nikjer pa ni bilo znakov, da bi bil puma k v ponovil.

Zelo redki so slučajji, da bi se puma ustavljal pobegu ali skoku na drevo.

Nekega dne je sledil Gruber krdelu svojih psov. Zadel je na zelo velikega pumo, ki se je postavil po robu osmerim psom. Šele ob bližanju lovcev je splezal na drevo. Čuvaj je ustrelil zver z drevesa, ki je pri padcu na tla udarila enega od psov in ga nevarno oprasnila. Ranjenega psa ni mogel nikoli več spraviti lovec do kakega drevesa. Pes je bil najbrž p. epričan, da se je pognal nanj z debla puma in ga močno razmesaril.

Navadno so napodili psi pumo, predno je prijezdil čuvaj, na drevo. Najbolj priporočljivo je bilo, žival usmrtiti s prvim strelom. Če je puma ranjen, pade ali skoči med pse ter se razvije srdit boj. Po navadi so v takem spopadu nevarno ranjeni najboljši psi, če si že rešijo življenje. Puma zagrabi psa, ga potegne k sebi in mu zdrobi glavo z zobmi.

smrti, kar je zelo redek primer. Iz početka obstoja do razpusta je bil zaveden član »Orla«, večletni cerkveni pevec, član Kmetijskega bralnega društva in Katoliške akcije, kjer se je udeleževal v dramatičnem odseku in pri tamburaškem zboru. Svetila mu večna luč!

Sv. Andraž pri Velenju. Po daljšem bolehanju je v starosti 60 let, previdena s sv. zakramenti, za vedno zatisnila svoje oči gospa Verdev Ferdinand, po domače Zornikova mama iz Dobriča. Zapustila je moža Valentina in devet krščansko vzgojenih otrok: šest fantov in tri dekleta. Solze se niso utrinjale brez vzroka, temveč kot znak hvalečnosti in ljubezni

do rajne dobre mamice. Bog daj rajni večni mir in pokoj, možu, sinovom in hčerkam pa naše iskreno sožalje!

Lancova vas — St. Vid pri Ptuj. Predzadnjo sredo je tukaj umrl 83letni Martin Čoh, posestnik. Rajnega blagega starčka je spoštovala ter cenila cela vas in se mu je izkazala z najobilnejšo udeležbo pri pogrebu hvaležna za vse dobrote, katere ji je izkazoval v življenju. Blagopokojni je bil 30 let naročnik našega »Slovenskega gospodarja«. Preostali se zahvaljujejo vsem, ki so pripomogli, da je bil pogreb res veličasten.

St. Janž pri Dravogradu. 50letnico svojega življenja je obhajal pretekle dni g. Ivan Guzej, posestnik v Bukovski vasi, rodem iz Teharjev pri Celju. G. Guzej je vedno vneto sodeloval tudi pri bivšem Orlu, Katoliškem prosvetnem društvu in drugih gospodarskih ustanovah. G. Guzeju želimo, da bi čil in zdrav dočkal vsaj 80 let.

St. Peter pri Mariboru. Vinske gorice dobro kažejo, saj suho in vroče vreme je kot nalašč za vinograde. Trta ima bogat nastavek ter se nam obeta obilna trgateg. Samo hudega vremena in toče nas obvaruj, o Bog! Vinska kupčija se je poživila in cena poskočila, zato se naj nihče s prodajo ne prenaagli, ker so vinske zaloge ponekod že izčrpane. Po dolgi suši smo pretečeni teden dobili pohlevnega dežja, a velik premalo. Poljski pridelki vsled suše veliko trpe, zlasti krompir in fižol. — Evharističnega kongresa v Ljubljani smo se udeležili tudi mi šentpeterčani. Spomin na to prekrasno sroslavo evharističnega Kralja bo ostal vsem udeležencem v trajnem spominu! — Za slučaj priklonitve eneg dela občine Košaki mestu Maribor bi se menda ostali deli občine porazdelili med sosednje občine. Ti, ki so do sedaj vladali šentpeterčanom, so hoteli, da se priključita k. o. Metava in Trčova k občini Duplek, ostale k. o. Nebova, Celestrina, Vodole, Hrenca in Velečnik pa k občini Sv. Mar-

jeta ob Pesnici. Ali si je mogoče misliti še bolj čudne razdelitve? Namen je pač bil: samostojne občine St. Peter nikdar, ker v nasprotnem slučaju bi pač izgubila peščica, ki je do sedaj nam vladala, svojo moč.

St. Peter pri Mariboru. Nad 85% občanov bivše samostojne občine St. Peter pri Mariboru in Grušove se je izjavilo za vpostavitve občine St. Peter ter izločitev iz občine Košaki, oziroma Sv. Marjete ob Pesnici, tako da bi okoliš župnije in občine bil enak. Ker se pri svoječasnih komasaciji občin ni oziralo na naše želje, ker je pač takrat odločevalo samo par ljudi, ki niso imeli z ljudstvom nobenih zvez, upamo, da se bo storjena krivica popravila. Tozadevna prošnja je že odposlana na mero-dajno mesto. — Dovoljen je kredit za nadaljevanje gradbenih del zadnjega dela nove banovinske ceste St. Peter—Nebova—Ložane v znesku 100.000 Din. Z delom se bo čimpreje pričelo. Tudi odcepek od banovinske ceste v Nebovi proti Grušovi in Humu se bliža svoji dovršitvi. Treba bi še casto podaljšati do Zimice in imeli bi najkrajšo zvezo z banovinsko cesto Sv. Barbara v Slov. goricah in dalje proti Ptuj. — Tudi pri nas je neki ožji krog se pripravljaj, da izvrši nalogo POF. No, pa prišlo je drugače. Za POF je prišel puf-tuš tako nepričakovano, da jim je vzelo skoro dar govora. Tudi kufre si nekateri pripravljajo. O, le naj odražajo, prav nič — am ne bo žal za njimi. Saj še bo šentpeterska kronika jih ovekovčevala radi njih dejanj, ki so jih storili tekom zadnjih petih let nam šentpeterčanom!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V Zgornjem Porčiču stoji 20 m visoko drevo v obliki križa, na kojem je pritrjen znak sv. Evharistije. Na praznik sv. Petra in Pavla popoldne ga je p. Ludvik slovesno blagoslovil. Razlegali so se strelji topičev. Ves grič je bil v cvetju, križ stoji sredi vinskih gor, prepleten z vencji; lučke lampijončkov so pozdravile bližajočo se procesijo. V skrivnostnem mraku se je zgrnila procesija okoli križa. Gospod pater je spregovoril prisrčne besede o križu, ki naj bo vedno in v vseh bridkosti življenja spomin in sredstvo odrešenja. Tako smo se Svetotrojičani udeležili evharističnega kongresa tudi doma, dasiravno smo bili v Ljubljani zastopani v lepem številu.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Dne 7. junija je preteklo 50 let, odkar sta bila poročena zakonska Jožef in Frančiška Žižek v Trotkovi. Zato sta dne 8. julija obhajala zlato poroko v cerkvi sv. Treh kraljev. V nagovoru je g. dekan naglašal, kako sta si z božjim življenjem in delovanjem zaslužila to veliko milost. Mož Jože je majhen posestnik in znan krojač. Zlatoporočenca sta imela 14 otrok. Najstarejši sin France je umrl na domu vsled jetike 24 let star dne 22. aprila 1910. Bil je priljubljen organist v St. Vidu pri Ptuj. Petero otrok je umrlo v nežni otroški dobi. Živi še 8 otrok, od teh je Barbara poročena z domačim organistom. Zlatoporočenca sta svoje otroke lepo vzgojila. Kakor ona dva, so tudi vsi otroci zvesti člani Marijine družbe. Štiri hčerke in sin so že dolga leta požrtvovalni člani domačega cerkvenega pevskega zbora. Kadar gre za verski napredek, vsikdar z veseljem sodeluje vsa družina. Kljub velikemu številu otrok družini ničesar ne prinašajo, spremlja jo očividni božji blagoslov. Zlatoporočenec je v 77. letu, zlatoporočenka pa v 74. letu starosti. Kljub visoki starosti in neštetim družinskim žrtvam sta še oba krepka in živahna in sta na zlati gostiji, katere se je udeležil tudi gospod kaplan Anton Bošte iz Mežice, čvrsto prepevala. Bog živi zlatoporočenca, ki sta bila tudi vedno narodno zavedna, še mnogo let! Naj najdeti v naših družinah veliko posnemovalcev!

Kapela pri Radencih. Magdalenska nedelja (kakor že objavljeno) se bo obhajala letos dne

Nemec Gruber trdi, da jo navadno puma po-piha pred lovcem, vendar se ni zanesti na pobeg. Ranjeni puma je nevaren ravnotako kakor indijski tiger.

Na lovskih pohodih je nosil seboj čuvaj eno puško za naboje s šibrami za strašilo psom, drugo na kroglo za pume.

Nekega dne, precej daleč od taborišča, so se zapodili psi za sledjo pume po komaj par centimetrov debelem snegu. Lovec je zadel hitro na velikega pumo, ki se je zatekel na deblo, katero je ležalo poševno ter oprto ob drugo drevo. Pomeril je v zver ter oddal dva strela. Puma niti trenil ni, da bi bil razodel ter pokazal, da je zadet. Čuvaj je pomeril proti glavi, a stari stric se je začel sprehajati po poševnem deblu gor in dol, kar bi mu ne bilo uspelo, če bi bilo stalo drevo pokoncu. Psi so čakali nanj in so ga k sreči napadali od zadelj. Lovcu je postalo takoj jasno, da je streljal na pumo s šibrami in je začel stikati po žepih za patrono s kroglo. Puma se je zakadil proti njemu in se je moral skriti čuvaj za drugo deblo. Čeravno so se stalno zaganjali vanj psi,

je preganjal z vso vnemo strelca. Slednjič je le privlekel Gruber naboj s kroglo in sicer v odločilnem trenutku, ko je že stegnil puma tace, da bi zagrabil ter potegnil lovca k sebi. Major, vodilni pes krdela, je skočil na pomoč in je česnil z zobmi po pumovi taci. Radi nekaj trenutkov trajajočega spopada je lahko čuvaj pomeril na kratko razdaljo in končal boj s kroglo. Pri natančnejši preiskavi ubite zverine je dognal Gruber, da sta strela s šibrami oslepila pumo, sicer bi že bil obračunal z lovcem za vselej.

Puma le redkokedaj napade človeka z namenom, da bi ga požrl. Če je lačen, sledi človeku, pod ugodnimi pogoji se tudi potukne v zasedo. V severnoameriškem parku, kjer mrgoli vsemogoče divjačine, ni bilo čuti, da bi se bil lotil puma človeka; po drugih krajih se je zgodilo gostokrat, da je zalezoval lovca in raztrgal otroke.

Družino Davis, ki je bila nekaj milj severno od parka, je preganjal puma do praga hiše. Tudi druge družine so poročale o sličnih srečanjih.

(Dalje sledi.)

ki ga vrže v hladno vodo, baker in svinec postaneta trda kot jeklo. So male živalice, ki otrpnejo pri temperaturi 268 stopinj pod ničlo, a ogrete spet oživijo. Tudi bakterije in glivice plesni prenesejo temperaturo 200 do 250 stopinj brez škode. Meccesi in breze vzhodne Sibirije vztrajajo v nizki temperaturi do 50 stopinj pod ničlo. O človeku je znano, da umre, čim pade njegova telesna temperatura na 25 stopinj Celzija pod ničlo. Za kratek čas pa prenese človek tudi še večji mráz.

Čudna statistika.

V Avstraliji se pustt mnogo več zakoncev ločiti po 24 letih skupnega življenja nega pa po enem letu.